

# Vuonna 2037

01101100 01101111 01110110 01100101 00100000  
01110010 01110101 01101100 01100101 01110011

**KATRIINA  
MALKKI**



*Inhimillisyydelle*

# **Vuonna 2037**

**KATRINA MALKKI**

© 2021 Katriina Malkki

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-4835-0

## SISÄLLYSLUETTELO

Orvokin tarina.....	8
Annan tarina.....	47
Anetten tarina .....	62
Männistön tarina.....	80
Epilogi.....	131
Kiitokset.....	146



”Hei, Vanamo”, tuttu nainen tervehti iloisesti korkojen kopistessa hiljaa neuvottelutilan lattiaan.

”Hei! Mukava tavata sinut taas, Agatha”, vastasin säätiön johtajalle ja kättelin siroa vaaleaverikköä.

”Saan illemmalla säätiölle vieraan, joka kyseli, mitä Suomessa tapahtui tekoälyjä vastaan käydyssä sodassa”, hän kertoi istahtaessaan rauhallisesti lempisohvatuoliinsa.

Hänen poskensa punehtuivat aavistuksen ja kaulavaltimon syke tiheni. Arvasin, kenestä oli kyse.

”Ahaa... Voin etsiä merkintöjä ja kirjauksia tiedostoista, mutta osaatko rajata edes hiukan?” vastasin hymyillen.

Tietomäärä 30 vuoden takaisista tapahtumista oli valtava ja hajallaan eri puolilla maata. Onneksi säätiön servereille oli jo seulottu asiakkaita ja heidän perheitään koskevia tarinoita.

”Hmm... Kokeillaan vieraamme perheen tietoja niiltä osin, kun minulle on annettu valtuudet niihin tutustua”, hän ehdotti.

”Sopii. Hetki”, vastasin ja ryhdyin penkomaan servereitä.

Vilkaisin naista syrjäsilmillä, kun kuulin kaksi vaimeaa kolahdusta. Kauniit kengät tipahtivat lattialle, jalat taipuivat tuolille ja sormet löysivät päkiän kipeän kohdan helposti. Hän sulki silmänsä ja odotti rauhallisesti – hieroen samalla vaivihkaa jalkaansa.

Osa mielestäni haki kuvailua Agathalle. Elegantti. Sana sopi naiseen jopa pitkän työviikon ja matkustamisen jälkeen. Selvitin hiljaa kurkkuani, jotta hän havahtui.

”Löysin kirjoitelman, jonka eräs perheenjäsen on tehnyt kansalaisopiston kurssilla jokunen kuukausi tapahtumien jälkeen”, selitin Agathalle ja aloin lukea ääneen.

## ORVOKIN TARINA

”Käskey kävi”, Toivo sanoi kalpeana palatessaan ovelta.

Puolisoni kädessä roikkui paperi – paperi! Vuonna 2037 paperisia kirjeitä toimitti vain Puolustusvoimat. Tunsin kalpenevani itsekin ja olin iloinen, että istuin jo aamiaispöydän ääressä.

Huokaisin harmissani. Vasta puoli tuntia sitten olin köllötellyt puolisoni sylissä ja nauttinut hänen lämmöstään. Kohta hän saattaisi olla lopullisesti poissa.

”Ää”, Onni vaati huomiota ja muistin laittaa ruokaa lapsen suuhun.

Konfliktin ainekset olivat leijuneet ilmassa vuosia, mutta tähän hetkeen asti olin toiveikas. Nyt joku oli päättänyt, että tekoälyt olisi lannistettava voimakeinoin. Nousin pöydästä ja halasin puolisoani.

Paras ystäväni, elämänkumppanini lähtisi rintamalle, eikä huomisesta ollut varmuutta. Rutistin Toivoa kovasti.

”Ajattele sitä vain työtehtävänä, rakas”, puolisoni sanoi vastatessaan halaukseen.

Hänen äänensä oli tavallista matalampi, tunteikkaampi. Painoin kasvoni hänen kaulakuoppaansa ja nyökkäsin. Muuta en voinut.

Lapsi kitisi tuolillaan, aavistaen jotain ja irrottauduin puolisostani.

”Lähden asioille”, totesin.

Toivo nyökkäsi istahtaessaan pöydän ääreen pienokaisen seuraksi. Olimme sopineet tämän jo

ennakkoon. Minä hoitaisin arkiset toimet ennen Toivon lähtöä, sillä tekoälyt valvoivat ihmisten jokaista liikettä kodin ulkopuolella.

”Isi vie sinut leikkipuistoon tänään”, kerroin lapselle, kun Onni ojenteli pulleita käsiään kohti minua.

Nieleksin kyyneliä, kun etsin paaperoisen kasvoilta paikkaa, jota perunasose ei olisi vielä sotkenut. Otsalta löytyi puhtaampi laikku ja suikkasin siihen suukon. Milloin lapsi ja isä kohtaisivat toisensa seuraavan kerran?

Turvauduin rutiineihin. Puin, meikkasin – se tuntui kuin kevyeltä suojahaarniskalta – ja tilasin ajoneuvon kerrostalomme pihaan. En edes yrittänyt puhua puolisololleni, kun kävin suukottamassa häntä. Näin Toivon silmistä kaiken mitä tarvitsin – rakkauden ja huolenpidon. Olimme valmiina taistoon.

”Se alkaa”, luki lapussa, jonka näytin äidilleni heti hänen avattuaan kotinsa oven minulle.

Hän nosti lisätyn todellisuuden lasit silmiltään ja katsahti minuun pää hiukan kallellaan. Nyökkäsin – tämä oli merkkimme, jota tekoälyt eivät voineet tulkita. Äitini huoahhti raskaasti ja nyökkäsi. Isänikin tuli eteiseen, halasin molempia ja läksin.

Sama toistui Toivon vanhempien luona – appivanhempani eivät tosin halanneet minua. Heidän ilmeensä toivottivat meille voimia. Milloin näkisin heidät jälleen, pohdin poistuttuani. Hyvistä suunnitelmista huolimatta kaikki saattoi mennä mönkään. Edessä olisi valtavan palapelin osasten loksauttelu juuri sopivasti paikoilleen – tai siltä

minusta vaikutti, sillä eihän siviilille mitään olennaista paljastettu.

”Mitä sinä kaupassa tänään teet?” äitiporukan tuttavani kysyi ja hätkähdin.

*Himputti!* Olin siis jonkun mielestä kuitenkin rikkonut rutiinin. Yritin miettiä uskottavaa vastausta häthätää ja silmäni osui hyllyväliin, jossa luki vauvatarvikkeet. Melkein nauroin tajutessani, että lapsesta saisi oivan tekosyyn.

”Vaippoja tulit ostamaan, kun Onnilla on masu sekaisin. Ajattelin sitten ostaa muutakin”, selitin tutulleni ja toivoin, ettei hän utelisi enempää.

Utelun sijaan sain tukun neuvoja, jolla vauvan hyvinvointia tuettiin – neuvot kaikuivat tyhjyyteen, sillä mieleni askarteli muualla.

Kiitin pian neuvoista hymyillen, ja nyökyttelin, kun tuttuni arveli meidän tapaavan pian uudelleen. Ehkäpä tapaisimme, ehkä emme – enhän minä tulevaa ennustanut.

Inhosin tekoölyajoneuvon tilaamista, mutta mikään muu ei olisi ollut järkevää. Hetkessä ajokki kaarsi kaupan pihassa eteeni ja takaluukusta ojentautui nostin, joka siirsi ostoskassit tavaratilaan. Olisin halunnut kävellä tai pyöräillä kotiin, mutta matkaa oli kymmenisen kilometriä eikä aikataulu antanut periksi. Puolisoni pitäisi lähteä pian.

”Sinulla on paljon tavallista enemmän kuivamuonaa ostostesi joukossa, vaikka kerroit käyneesi kaupassa vain vaippojen takia”, ajoneuvon tekoöly totesi minulle ja jäi selvästi odottamaan vastaustani. Olin ajokin sisällä ja minua turhautti.

Elokuussa 2037 tosipaikan eteen joutuvat äiti, alakoululainen, eksoplaneettapioneerien johtaja ja inttiin saapunut nuori, kun vallanhaluinen tekoäly käyttää ihmisiä leluinaan ja päättää kuka saa elää, kuka kuolee. Alistuako moiselle hirmuvallalle vai hyväksyäkö muutos, joka vie kertaheitolla yhteiskunnan vuosikymmeniä taaksepäin?

Entä mikä onkaan yllättäen näyttämölle pelmahtavan toisen tekoälyn rooli. Voiko hän peitota valloittajan vai tuhoaako lisää pohjolan sisukasta kansaa?

Synkkyden keskellä rakkaus ja uusi ystävyys kantavat onneksi huomiseen. Mutta onko sodan keskellä heräilevä tunnemyrsky vain joukkotuhoaseiden jättämä häiriö aivoaalloissa vai aito ihastus?

Tempaudu sinäkin vuoteen 2037!

Katriina Malkki (1975) on yhteiskunnallisista ilmiöistä kiinnostunut terveystieteilijä. Vuonna 2037 on kirjailijan ensimmäinen romaaniteos.



9

789528 048350